

РЕШЕНИЕ

№ 678

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-B, в закрито заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

Членове: Елена Радева
Цветанка Бенина

като разгледа докладваното от Цвета Желязкова Въззивно гражданско дело № 20211100513548 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 435, ал. 2 от ГПК.

Образувано е по жалба на Столична община – длъжник по изпълнително дело № 20188440400926 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844, против разпореждане от 17.05.2018 г., съобщено на длъжника по ИД на 03.08.2018 г., с което се отказва да бъде изменено постановлението за разноси по делото, като техният размер бъде редуциран във връзка с възражение от 11.05.2018 година. Навеждат се твърдения, че претендираното адвокатско възнаграждение съгласно чл. 10, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Наредбата/, не се дължи, доколкото вискателят не е извършвал реално действия с цел удовлетворяване на паричното вземане, тъй като единственото, което е извършил по делото, е да подаде молба за образуването му. В жалбата се поддържа и че неправилно е изчислена таксата по т. 26 от Тарифата.

Вискателят по изпълнителното дело Г.М. не взема становище по жалбата.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 от ГПК съдебния изпълнител излага становище за неоснователност на жалбата. Следва да се отбележи, че жалбата е администрирана изключително забавено -жалбата е изпратена на СГС на 11.10.2021 година, т.е. повече от три години след постъпването на частната жалба.

Съдът, като взе предвид становището на страните и представените по делото доказателства, намира следното:

Производството по изпълнителното дело № 20188440400926 по описа на ЧСИ С.Я., е образувано на 11.04.2018 г. по молба на Г.М. чрез адв. С.О. за събиране на сумата от 4 354,50 лева – вземане по изпълнителен лист от 31.05.2017 г. – обезщетение по чл. 49 от ЗЗД, заедно с лихви и разноси. Възложено е на ЧСИ правомощията по чл.

18 от ЗЧСИ. Поискано е събиране на адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Към молбата е представено пълномощно за адв. С.О., договор за правна защита и съдействие, от който се установява заплащането на адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева

С постановление от 11.04.2018 г. ЧСИ е разпоредил образуване на ИД, изпращане на ПДИ и присъждане на сумата от 400 лева – адвокатско възнаграждение.

На 30.04.2018 г. е получена ПДИ от длъжника СО, в което е посочено за плащане адвокатско възнаграждение по ИД за вискателя в размер на 400 лева и 549,99 лева – пропорционална такса по чл. 26 от Тарифата.

На 10.05.2018 г. СО е изплатила по сметка на ЧСИ по посоченото ИД сумата от 6 906,61 лева.

На 11.05.2018 г. е постъпило възражение от СО като длъжник срещу присъденото адвокатско възнаграждение, с искане за намаляване до 200 лева и преизчисляване на таксите по т. 26, като се сочи, че таксата трябва да е само върху сумата по ИЛ.

С разпореждане от 17.05.2018 г. ЧСИ е отказал да редуцира посочените размери.

При установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

В разпоредбата на чл. 435, ал. 2, предложение последно от ГПК изрично е предвидена възможност за обжалване на постановлението за разноси по изпълнителното дело.

В случая характер на такова постановление има разпореждане от 17.05.2018 г., с което е оставено без уважение възражение от 11.05.2018 г. по делото на длъжника за намаляване на размера на адвокатското възнаграждение по изпълнителното дело на вискателя и за изменение на таксата по т. 26 от Тарифата (аргумент от т.2 от тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС).

Поради това депозираната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена в законоустановения срок (съобщението за поставения акт на ЧСИ е връчено на 03.08.2018 г.) и срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 435, ал.2, т.7 от ГПК (аргумент и от т. 2 от тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС).

Относно жалбата за сумата над 200 лева до пълния присъден размер от 400 лева – за адвокатско възнаграждение за вискателя

Въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част I "Общи правила". Тази част важи, както за исковия процес във всичките му етапи, така и за изпълнителното производство - задължението на длъжника за разноси е изрично уредено в разпоредбата на чл. 79 ГПК. Според последната, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство и изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда, а според новата т. 3 на посочената разпоредба, и когато разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способности, които не са приложени.

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда, че при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно задължителните разяснения,

дадени с т. 3 от ТР № 6/2012 г. на ВКС по Тълкувателно дело № 6/2012 г., ОСГТК, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения /Наредбата/ ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

Разпоредбата на чл. 10, т. 1 от Наредбата (редакция ДВ бр. ДВ, бр. 28 от 2014 г. – приложима в случая) предвижда възнаграждение за образуване на изпълнително дело в размер на 200 лева.

В разглеждания случай молбата за образуване на процесното изпълнително дело е подадена от вискателя чрез упълномощения адвокат за чиято представителна власт са ангажирани надлежни доказателства.

Представени са доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Съгласно чл. 10, т. 2, вр. с чл. 7, ал. 2 от Наредбата, възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнителното дело се дължи при предприемане на действия с цел удовлетворяване на парични вземания, т. е. дължимостта на възнаграждението е предпоставено от осъществяване на процесуално съдействие и защита, изразяващи се в извършване на действия по изпълнителното дело, различни от подаване на молба за образуване на изпълнителното производство.

По отношение оплакването за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът намира, че същото е основателно. Вискателят е представляван от адвокат, като същият е депозирал молба за образуване на изпълнително производство, като е упълномощил ЧСИ по реда на чл. 18 от ЗЧСИ.

По делото е постъпило плащане в срока за доброволно изпълнение.

Настоящата съдебна инстанция намира, че с оглед действително предприетите действия от вискателя, съотв. от неговия процесуален представител по делото по образуване на делото на 11.05.2018 г., не може да се обоснове, че по конкретното делото пълномощникът на вискателя е извършил действия извън образуване на делото. Посочването на начина на изпълнението в молбата е елемент от действията по образуване на изпълнителното производство /арг. чл. 426, ал. 2 ГПК/. Въз основа на гореизложеното следва да се приеме, че в случая не са осъществени други действия от адвоката по процесуално представителство и извършване на действия с цел удовлетворяване на паричното вземане.

Посоченото обосновава минимален размер на адвокатското възнаграждение само за образуване на изпълнителното дело.

Това налага да бъде отменено постановлението на ЧСИ по чл. 78, ал. 5 ГПК от 17.05.2018, обективизирано в съобщение от 30.07.2018 г. до длъжника, като адвокатското възнаграждение бъде намалено от 400 лева на 200 лева.

Относно искането да се намали и определената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ

Според настоящата съдебна инстанция, при определяне на „паричното вземане“ и „собрата сума“, въз основа на която се изчислява размера на пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, следва да се включат и разноските

на вискателя (ако са доказани) за адвокатското възнаграждение за представителство в рамките на изпълнителното производство. Под употребения в т. 26 от Тарифата израз „парично вземане“ следва да се разбира както паричното вземане, предмет на изпълнение в изпълнителния процес, посочено в изпълнителния лист като титул, удостоверяващ правото на принудително изпълнение на вискателя, така и разноските на вискателя в рамките на изпълнителния процес, за които няма издаден изпълнителен лист, но които подлежат принудително изпълнение на основание постановлението за разноси в изпълнителното производство. Вземането за тези разноси е парично вземане и за събирането му се прилагат общите правила. То е вземане, което е различно от това, за което е издаден изпълнителния лист, но правилата за събиране на двете вземания – това по изпълнителния лист и това по постановлението на ЧСИ за разноси за адвокат, са едни и същи – правилата по ГПК, ЗЧСИ и Тарифата, приложими с оглед характера на вземането. Следователно, за събиране на вземането на вискателя за разноси за адвокат ще се дължат онези такси разноси по изпълнението, които биха се дължали за парично вземане, което е снабдено с изпълнителен лист и за събиране на което е образувано принудителното изпълнение. Това се потвърждава от случая, когато притезанието, за което е издаден изпълнителен лист, не е парично. В последната хипотеза способите за изпълнение и таксите за същото са различни от тези за събиране на паричното вземане за разноси по изпълнителното дело. За разноските на вискателя за адвокат, направени в изпълнението, ЧСИ съставя постановление и това е изпълнителния титул за тях и така предмет на изпълнителното дело става освен непарично вземане по изпълнителния лист и парично такова по постановлението на ЧСИ за разноските. За последното ще се пристъпи към събиране по някой от способите, предвидени в закона за паричните притезания и за събирането му ще се наложат и съберат съответните такси по Тарифата като за събиране на парично вземане. Изпълнителното производство не може да приключи преди да се удовлетвори вземането на вискателя за разноси по постановлението на ЧСИ, независимо, че е удовлетворено непаричното му притезание по изпълнителния лист. (в този смисъл т.2 от ТР № 3/10.07.2017г. по тълк.д.№ 3/2015г. на ОСГТК на ВКС). В подкрепа на този извод е и редакцията на т. 26, т. 4 от Тарифата, с която при определяне основата за изчисляване на пропорционалната такса по т. 26 от Тарифата изрично са изключени определени разноси на вискателя по изпълнението – авансовите такси по т. 29 от Тарифата, но не са изключени направените от него разноси за адвокат.

В конкретния случай се установява, че дължимият размер на таксата по т.26, б“б“ от ТТРЗЧСИ, с оглед намаления размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 442,32 лева (100 лева+0.08*4279,04 лева).

Относно искането за разноси в настоящото производство.

Настоящата съдебна инстанция намира за необходимо да ревизира становището си по дължимост на разноси в производството по чл. 435, ал.2, т.7 от ГПК, доколкото се касае за производство, аналогично на производството по чл. 248 от ГПК и възможността за инстанционен контрол на определението на съда по чл. 248 от ГПК. При последното, съгласно актуалната практика на ВКС, не се дължат разноси, тъй като производството по чл. 248 ГПК не е самостоятелно, а е свързано с исковото производство и дължими са разноските, произтичащи от изхода на делото (така определение № 122 от 14.04.2021 г. по ч. гр. д. № 1269/2020

г., ГК, III ГО на ВКС).

Водим от горното, СГС, Търговско отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ разпореждане от 17.05.2018 г. по изпълнително дело № 20188440400926 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844, с което се отказва да бъде изменено постановлението за разноси по делото, В ЧАСТТА, В КОЯТО Е ОТКАЗАНО НАМАЛЯВАНЕ На АДВОКАТСКОТО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА СУМАТА НАД 200 ЛЕВА ДО 400 ЛЕВА И ТАКСАТА ПО Т. 26 ОТ Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ за сумата над 442,32 лева до 549,99 9лева, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ постановлението за разноси по изпълнително дело № 20188440400926 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № 844, инкорпорирано в призовката за доброволно изпълнение от 02.05.2018 г., като **НАМАЛЯВА** присъденото адвокатско възнаграждение по изпълнителното дело до сумата от 200 лева и таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ до сумата от 442,32 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис – на страните по производството.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____